

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/3/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898649
Dátum vydania rozhodnutia:	08.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898649.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Gabriely Šimonovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. marca 2016 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanej O. G. pre pokračovací trestný čin nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov osobitne zákona č. 248/94 Z. z. (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. mája 2007, sp. zn. 5 T 4/04 takto

rozhodol:

Na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007, ktorým bola obžalovaná O. G., nar. XY v T., bytom T., prechodne T. uznaná vinnou zo spáchania pokračovacieho trestného činu nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov - osobitne zákona č. 248/94 Z. z. (ďalej len Tr. zák.)

sa o d s u d z u j e

Podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanej ukladá peňažný trest vo výške 10 000 Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. sa pre prípad zmarenia peňažného trestu ustanovuje obžalovanej náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Súčasne sa zrušuje výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 30. mája 2014, sp. zn. 5 T 36/2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7.mája 2007, sp. zn. 5T 4/04 bola obžalovaná O. G. uznaná vinnou zo spáchania pokračovacieho trestného činu nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/Tr. zák. na tom skutkovom základe , že

1/ 30. septembra 1998 s E. H. vycestovala do oblasti E., kde odovzdala okolo 5 kg heroínu pre bratov T. a I. K., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do T.,

2/ 1. októbra 1998 s E. H. vycestovala do oblasti E., kde odovzdala minimálne 3 kg heroínu pre bratov T. a I. K., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do T.,

3/ 4. novembra 1998 s E. H. vycestovala do E., kde odovzdala najmenej 2,5 kg heroínu pre bratov T. a I. K., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do T.,

4/ 20. novembra 1998 s E. H. vycestovala do E., kde v priestoroch podzemnej garáže na M. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu pre bratov K. prostredníctvom partnerov N. H., M. T. a T. G., a po prenocovaní v hoteli E. sa vrátila naspäť do T.,

5/ 23. decembra 1998 vycestovala s E. H. do E., kde v priestoroch hotela B. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T. a T. G., a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do T.,

6/ 27. decembra 1998 s E. H. vycestovala do E., kde pred hotelom E. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T. a T. G., a po prenocovaní v hoteli G. a jednodňovom zdržaní sa v F. sa následne vrátila naspäť do T.,

7/ 6. januára 1999 s E. H. vycestovala do E., kde odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T., a po prenocovaní v hoteli T. sa vrátila naspäť do T.,

8/ 13. januára 1999 s E. H. vycestovala do E., kde na hotelovom parkovisku pri S. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T. a po prenocovaní v hoteli V. sa vrátila naspäť do T.,

9/ 21. januára 1999 s E. H. vycestovala do E., kde na hotelovom parkovisku v okolí R. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T., a po prenocovaní v hoteli V. sa vrátila naspäť do T.,

pričom podľa znaleckého posudku Bavorského kriminálneho úradu z 3. marca 1999 bola znaleckým skúmaním zistená u svetlohnedého prášku zaisteného v byte M. T. 8. decembra 1998, ktorý pochádzal z dodávok obvinenej predchádzajúcich tomuto dňu, najvyššia hodnota 59,4% hydrochloridu heroínu a podľa zákona č. 139/1998 Zbierky zákonov o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch patrí heroín do I. skupiny omamných látok.

Krajský súd za to uložil obžalovanej O. G. podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody na 8 (osem) rokov, pričom ju zaradil pre výkon trestu podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do II. (druhej) nápravnovúchovnej skupiny.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. podala obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu proti tomuto rozsudku odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na základe odvolania obžalovanej rozsudkom z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007 podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. e/ Tr. por. č.141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov bola obžalovaná O. G. uznaná vinnou zo

spáchania pokračovacieho trestného činu nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ 20. novembra 1998 s E. H. vycestovala do E., kde v priestoroch podzemnej garáže na M. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu pre bratov K. prostredníctvom partnerov N. H., M. T. a T. G., a po prenocovaní v hoteli E. sa vrátila naspäť do T.,

2/ 23. decembra 1998 vycestovala s E. H. do E., kde v priestoroch hotela B. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T. a T. G. a ešte v ten deň sa vrátila naspäť do T.,

3/ 27. decembra 1998 s E. H. vycestovala do E., kde pred hotelom E. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T. a T. G., a po prenocovaní v hoteli G. a jednodňovom zdržaní sa v F. sa následne vrátila naspäť do T.,

4/ 13. januára 1999 s E. H. vycestovala do E., kde na hotelovom parkovisku pri S. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T., a po prenocovaní v hoteli V. sa vrátila naspäť do T.,

5/ 21. januára 1999 s E. H. vycestovala do E., kde na hotelovom parkovisku v okolí R. odovzdala minimálne 2,5 kg heroínu M. T., a po prenocovaní v hoteli V. sa vrátila naspäť do T.,

pričom podľa znaleckého posudku Bavorského kriminálneho úradu z 3. marca 1999 bola znaleckým skúmaním zistená u svetlohnedého prášku zaisteného v byte M. T. 8. decembra 1998, ktorý pochádzal z dodávok obvinenej predchádzajúcich tomuto dňu, najvyššia hodnota 59,4% hydrochloridu heroínu a podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch patrí heroín do I. skupiny omamných látok.

Za tento trestný čin Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil obžalovanej podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Krajský súd v Bratislave predložil 29. októbra 2014 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal generálny prokurátor na tomto súde 11. júla 2014 proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007 v neprospech obvinenej, opierajúc sa o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., t.j. že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe dovolania generálneho prokurátora rozsudkom z 2. februára 2015, sp. zn. 1 TdoV 17/2014 rozhodol, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007 vo výroku o treste z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. bol porušený zákon v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. e/, § 259 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, § 40 ods. 3 písm. b/, § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. v prospech obvinenej O. G.. Následne najvyšší súd tento rozsudok zrušil vo výroku o treste a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozsudku obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V odôvodnení tohto rozsudku najvyšší súd ako súd dovolací v podstate uviedol, že v posudzovanom prípade bol obžalovanej uložený trest za použitia ustanovenia § 40 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod spodnú hranicu trestnej sadzby, bez rešpektovania zákonných limitov možného zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 40 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Obžalovaná O. G. bola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov ako člen organizovanej skupiny podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., za ktorý trestný čin zákon stanovuje trest odňatia slobody na osem až pätnásť rokov. Podľa § 40 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31. augusta 1999 pri znížení trestu odňatia

slobody podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. nemožno uložiť trest pod tri roky, ak je dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody aspoň osem rokov.

Odvolací súd postupoval v rozpore so zákonom, keď obžalovanej O. G. uložil podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody na dva roky, ktorého výkon podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní dva roky. Takýto trest bol uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, resp. v posudzovanom prípade pod ustanovenú sadzbu v dôsledku moderačného ustanovenia upravenej, zníženej trestnej sadzby, pod ktorú trest odňatia slobody ani s použitím § 40 Tr. zák. nesmel uložiť.

Pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. spadá totiž situácia, ak bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, ak bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, ako aj nesprávna aplikácia ustanovenia § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Kým námietka nepoužitia (použitia) ustanovenia § 40 Tr. zák. nezakladá žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., nesprávne použitie ustanovenia § 40 Tr. zák. a výmera trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby pri nerešpektovaní zákonných limitov možného zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby obsahovo napĺňa dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací musel vytýkané pochybenia napraviť. Preto opätovne preskúmal vec a v intenciách všetkých súvislostí, bližšie špecifikovaných v odôvodnení uvedeného zrušujúceho rozhodnutia, opätovne rozhodol o uložení trestu obžalovanej.

Obžalovaná v písomných dôvodoch svojho odvolania namietala svoje zavinenie na spáchaní trestného činu nedovolennej výroby a držby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov a navrhla, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, v konečnom dôsledku sa domáhala oslobodenia spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu, v konaní po rozhodnutí najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, obhajca obžalovanej s poukazom na neprimeranú dĺžku trestného konania navrhol, aby odvolací súd predovšetkým zväzil zastavenie trestného stíhania, alebo alternatívne s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a osobitne aj na pretrvávajúce vážne zdravotné problémy obžalovanej, aby jej uložil za použitia moderačného ustanovenia § 40 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu prezentoval názor, že neprimeranú dĺžku konania nie je možné vyhodnotiť v predmetnom prípade v prospech obžalovanej, ktorá opakovane predkladala súdu žiadosti o odročenie verejného zasadnutia spolu s lekáarskymi potvrdeniami. Výslovil nesúhlas s návrhom obhajcu obžalovanej na zastavenie trestného stíhania a navrhol uložiť jej, s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 30. mája 2014, sp. zn. 5 T 36/2014, súhrnný trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, ako aj peňažný trest vo výške 10 000 Eur s ustanovením náhradného trestu odňatia slobody, tak ako jej bol uložený uvedeným rozsudkom okresného súdu.

Pritom opätovne dôsledne preskúmal všetky aspekty determinujúce výber druhu trestu a jeho výmeru a dospel k záveru, že obžalovaná spĺňa všetky zákonné požiadavky rozhodujúce z hľadiska uloženia trestu odňatia slobody uloženého za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Súd pri tom prihliadol na skutočnosť, že v priebehu trestného konania došlo k výrazným prieťahom na strane orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov, tak ako to už bolo konštatované v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007, ako aj v rozsudku tohto súdu z 2. februára 2015, sp. zn. 1Tdo V-17/2014.

Požiadavku obžalovanej, zastaviť trestné stíhanie, Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za neopodstatnenú z nasledovných dôvodov:

Štát prostredníctvom orgánov k tomu určených, rozhoduje o obvinených z trestných činov a zaisťuje prípadné potrestania páchatel'ov. Rozhodovanie o vine a treste v rámci trestného konania je nie len právom, ale predovšetkým povinnosťou týchto orgánov. Je celkom v rozpore so zmyslom čl. 6 Dohovoru, aby orgán činný v trestnom konaní, ktorý priet'ahy v konaní spôsobil, sa tejto svojej povinnosti zbavil bez toho, aby vyvinul iniciatívu k naplneniu účelu trestného konania, ktorým je práve rozhodnutie o otázke viny a trestu.

Účelom trestného konania je predovšetkým to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pritom má pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, na predchádzanie a zamedzovanie trestnej činnosti, na výchovu občanov v duchu dôsledného zachovávanía zákonov a pravidiel občianskeho spolužitia i čestného plnenia povinností k štátu a spoločnosti (§ 1 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005).

Trestné konanie je potom ovládané základnými zásadami zaručujúcimi naplnenie vyššie uvedeného účelu trestného konania, ktoré sa uplatňujú nie len z pohľadu samotného obvineného, resp. obžalovaného, ale i z pohľadu práv a povinností ostatných subjektov a strán trestného konania. Predovšetkým s ohľadom na práva týchto ostatných subjektov, prípadne strán v trestnom konaní zúčastnených, je akceptácia záveru o možnosti orgánu, ktorý priet'ahy v konaní sám spôsobil, zastaviť trestné stíhanie, celkom neprijateľná.

Týmto postupom by bola celkom nežiaducim spôsobom modifikovaná zásada oficiality, ktorá stanovuje, že každý orgán činný v trestnom konaní má povinnosť z vlastnej iniciatívy urobiť všetko pre naplnenie účelu trestného konania a zároveň by sa tak oslabovala funkcia trestného práva vo všeobecnom zmysle.

Najvyšší súd Slovenskej republiky navyše považuje za potrebné zdôrazniť, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru vôbec nestanovuje žiadnu výslovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré je v tomto článku zakotvené, a pod ktorým je uvedený celý rad čiastkových práv a slobôd, ktorého súčasťou je i právo na rozhodnutie v primeranej lehote.

Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre tohto súdu, akými sú zložitosť prípadu, správanie sa sťažovateľa a správanie sa štátnych orgánov, poprípade čo je pre sťažovateľa v stávke. Súd v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval „všeobecne záväznú“ dobu, ktorú by bolo možné považovať za primeranú lehotu.

Nápravu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania súd z čl. 6 Dohovoru v žiadnom prípade zo svojich rozhodnutí nevyvodil, pripúšťa však kompenzáciu vo forme zmiernenia trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania.

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že ustálená súdna prax slovenských súdov zohľadňuje neprimeranú dĺžku konania v rámci posúdenia otázky, či uvedená skutočnosť je takou okolnosťou, ktorá odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby s použitím ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák.

V posudzovanom prípade obžalovaná O. G. spáchala trestnú činnosť na prelome rokov 1998 a 1999 a trestné stíhanie bolo začaté uznesením vyšetrovateľa polície z 2. februára 2004. Obžaloba bola podaná Krajskému súdu v Bratislave 30. júla 2004, ktorý vykonal hlavné pojednávanie v čase od marca 2005 do mája 2007, kedy bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Dňa 14. júna 2007 bol spisový materiál predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovanej Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý súd určil termín verejného zasadnutia na deň 25. marca 2009. Termín verejného zasadnutia bol následne zrušený z dôvodu práceneschopnosti obžalovanej (zhoršenie dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu s dobou akútnej liečby cca 3 mesiace). Následne boli aj všetky ďalšie termíny verejného zasadnutia postupne odročované pre zhoršujúci sa zdravotný stav obžalovanej (obžalovaná bola opakovane hospitalizovaná na oddelení urgentnej medicíny s predpokladanou dobou liečenia spravidla cca 3-4

mesiace). V septembri 2011 bol do konania za účelom zistenia zdravotného stavu pribratý znalec MUDr. Ľuboš Drgoň, CSc., zo záverov posudku ktorého je zrejmé, že obžalovaná trpí viacerými ochoreniami, ktoré majú tendenciu sa zhoršovať s možnosťou akútnych komplikácií. Len v jednom prípade bolo verejné zasadnutie odvolacieho súdu odročené pre prekážku brániacu obhajcovi obžalovanej zúčastniť sa verejného zasadnutia.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007 na podklade odvolania obžalovanej bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. mája 2007, sp. zn. 5 T 4/04 podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. e/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 zrušený v celom rozsahu a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. bola obžalovaná O. G. uznaná vinnou zo spáchania pokračovacieho trestného činu nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v piatich bodoch a podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. s použitím §40 ods. 1 Tr. zák. jej bol uložený trest odňatia slobody na dva roky, pričom výkon trestu jej bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov (§ 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák.).

V nadväznosti na to rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. februára 2015, sp. zn. 1 TdoV-17/2014, na podklade dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky, bolo konštatované porušenie zákona vo výroku o treste vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. e/, § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 v znení neskorších predpisov, § 40 ods. 3 písm. b/, § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. v prospech obvinenej O. G., uvedený rozsudok bol zrušený vo výroku o treste, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozsudku obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo prikázané, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Následne po pridelení veci zákonnému senátu najvyššieho súdu na ďalšie konanie, bolo nariadené verejné zasadnutie opakovane odročované pre ospravedlnenie obžalovanej zo zdravotných dôvodov.

Z uvedeného prehľadu priebehu konania vyplýva, že od spáchania trestného činu uplynulo viac ako sedemnásť rokov. V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, tak ako to uviedol už v odôvodnení predchádzajúceho rozsudku z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 15/2007, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obžalovanej k trestnému stíhaniu, procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a osobitne súdov, neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (§ 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom s obmedzením uvedeným v ustanovení § 40 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (§ 39 ods. 3 Tr. zák.).

V posudzovanom prípade pre trestný čin podľa § 187 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 v znení neskorších predpisov Trestný zákon stanovuje trestnú sadzbu v rozpätí osem až pätnásť rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Podľa § 40 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31. augusta 1999 pri znížení trestu odňatia slobody podľa odseku 1/ alebo 2/ nemožno uložiť trest pod tri roky, ak je dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody aspoň osem rokov.

S poukazom na všetky rozhodujúce okolnosti, najmä na dĺžku doby, ktorá uplynula od spáchania trestnej činnosti, uložil súd obžalovanej O. G. trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, pričom na výkon trestu ju zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 do I. nápravno-výchovnej

skupiny, pretože vzhľadom na mieru narušenia obžalovanej má súd za to, že v ústave na výkon trestu odňatia slobody s najmiernejším stupňom strázenia bude jej náprava zaručená najlepšie.

V priebehu konania bolo zistené, že obžalovaná bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 30. mája 2014, sp. zn. 5 T 36/2014 uznaná vinnou zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, spáchaného v čase od septembra 1996 do októbra 1998, za ktorý jej bol podľa § 250 ods. 2 Tr. zák., § 53 ods. 1 Tr. zák. účinného dom 31. decembra 2005 uložený peňažný trest vo výške 10 000 Eur. Súčasne podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. mája 2005 pre prípad zmarenia peňažného trestu jej bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody na dva roky so zaradením pre jeho výkon do I. nápravno-výchovnej skupiny (ústavu s minimálnym stupňom strázenia).

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú spoločnosť B., IČO: XY F., súd odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. súd uloží súhrnný trest podľa zásad uvedených v odsekoch 1 a 2, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

S poukazom na uvedené odsúdenie Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že v posudzovanom prípade boli splnené zákonné podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa § 35 ods. 3 Tr. zák., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil obžalovanej takýto druh trestu odňatia slobody a súčasne zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 30. mája 2014, sp. zn. 5 T 36/2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň, vzhľadom na to, že uvedeným rozsudkom bol obžalovanej uložený peňažný trest, pričom bolo zistené, že doposiaľ tento trest vykonala len čiastočne, bol jej uložený znovu aj tento trest s tým, že jeho zaplatená časť sa jej započíta.

Výrok o náhrade škody rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 30. mája 2014, sp. zn. 5 T 36/2014 v zmysle § 288 ods. 1 Tr. por. ostal nedotknutý.

Na podklade týchto skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.